

Sy-li spēwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spēwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ée!

F.

Sserbske njeđželske kopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šsmolerjež knihicziščežerńi w Budyščinje a je tam ja šchwórtlětnu pšchedpłatu 40 np. dostacž.

Łátare.

Jan. 11, 32—46.

Póštny čaš, šrudny čaš — a tola šo do šrudneho čaša pruha radošče a nadžije nuts šwězi. Tak w póštnym čašu njeđžela Łátare (t. r. wješel šo!) se šwojim wubudženjom „Wješel šo!“ A tole Łátare kłinczi do čžemnosče šmjercže pšchi rowje Lazarušowym, hđžež Šbóžnik šwoju jutrownu móž wopokafa.

Tón mišchr je tudy — našče Łátare w póštnym čašu.

1. pšhecžel doma,
2. trošhtar šrudoby,
3. pšchwinjer šmjercže.

1. Ješuš je najlěpšchi domjazy pšhecžel w Betaniji; ale pšchi tym wšchěm kšhiž, nufa a šmjercž nimo doma njeđže. Ššotšje jeho wolatej jako praweho pomoznika a lěkarja. A tola šmjercž pšchindže, hacž runje stej póšłatej. Ššmjercž bóle kšwata hacž tón Knjež. Čžežke běchu to hodžiny ša tej šotšje, tak tež ša naš, hdyž šo prašchamy: „čžoho dla?“ A tola dyršimy šo w tych štyšknimych hodžinach džeržecž teho najlěpšcheho pšhecžela. Wón po šdacžu pošdže pšchikhadža, ale jeho hodžina je ta prawa; wón je šwětko a šwětko do čžemnosče. My husto doščž jeho pucže njerošymimy; ale kšhodžicž mamy po nich, niz kšhablacž w dowěrjenju k jeho mozy a lubošči. Šcht. 32: Knježe, hdy by ty tudy był, mój bratr by njewumrjel. Wyšče wšchitkich šdychowanjow a moršotanjow njeh stej wěra do

jeho mudroščže a lubošče. Š Marju pošyđimny šo k Ješušowymaj nohomaj: twoja wola šo štań!

Tón pšhecžel pola naš woštanje; njechamy tež my pola njeho woštacž?

2. Tón pšhecžel budže trošhtar. Ššmjercž wulku šrudobu pšchinješe. Ale Ješuš šapłaknu, to je krotke šłowo a tola w nim leži telko zunjoščže a mišoščže, lubošče a šwěrnosče, šobucžeršjenja a trošchtowanja. Wón našču bolosčž lěpje rošymy hacž žadny drugi; šchto by byl Šbóžnik i kamjeńtnej wutrobu? Jeho šobupłakanje trošchtuje, dokelž dowěrjenje šbudžuje a pošylnjuje. Ješuš hłubje widži: wón widži pšchicžinu šmjercže: hrěch, a ščžehwki šmjercže: kłacže; wonej šo tež jemu bližitej. Duž šo wón w duchu rošłobi (šcht. 33). Ale wón tón trošhtar woštanje (šcht. 40): w šrudobje, nad šrudobu, pšchi šrudobje Boža krašnosčž. A hđže je twój trošhtar? Čžłowszy trošhtarjo naš husto hłubje do šrudoby pšchinješu, wón pał pošbėhuje nad šrudobu. Wón njewidomny k bokej stej, šnaje najhłubšchu šrudobu, hlada do hłuboščeje wutroby. Dowěr šo jemu; wón ma myšle mēra, wón ma tych šwojich hiščeže lubšcho, šcht. 33 (tak je wón jeho lubo mē!) Ty by trošchtowany, hdyž mašch tuteho trošchtowarja k bokej.

3. Wón je pšchwinjer šmjercže. Na mēščže šmjercže šjemi šo móž žiwjenja. Kažka to džakna modlitwa: šyn Boži i pošnomožu Wótza (šcht. 40)! Kažki to štuť! Šchryštuškowe šłowo žiwjenja wobšhoma doščže (šcht. 44). Škamjenje šrudoby dyršja přecž, ničžo njěšmē džělicž wot

fěrschty žiwjenja. S Khrystuſom dobywa kſchěsczijan nad ſmjerczu a nad rowom (1. Kor. 15, 55). Ssmjercz je ſpanje, morwi ſu živi, woni wuſdu (ſcht. 44), wěriſch ty to? Sunu tež płaczi nam: „Miſchtr je tudy a tebje woła.“
Samjeń.

Na puczju k ſmjerczi.

Kral ſ křonu czernejowej na hłowje czehnje
S Serufalema k měſtnu hanibnemu,
A křala je křda kroczel jemu,
Paſ ſczerpliwu dže ryczeť w Božim mjenje.

Wſchaf njeje pucz hieč boloſny ſo ženje
Ssyn wobarať, kiž běſche ſwobny k wſchemu,
Schož Wěczež nakladuje poſluſchnemu;
— Wón wole jeho pyta dopjelnjenje.

Na Golgatha czeť křawna wjedze jeho,
Tam křiž ſwob czežki jehnjo njeke Bože,
Tam dokonjecz ſo wopor dyrbi ſwjaty.

Ach, w duchu pſchewodžejmy podwólneho,
Kiž ſa naſ pyta měr a wěcne ſbože!
— Sa naſ bu Boži Ssyn do ſmjercze daty.

Uſto wubjerni ſwědkojo Boži,

— rodženi 2.2 II. a 8. a 12. III. 1607.

Wopomnjeńſke tſi dny ſu
W běhu lěta ſjednoczene
Wliſto doſcž a ſ jaſnoſcžu
Njeſachodnej wupyſchene:
Reymann, Riſt a Gerhardt
ſo
Stowarſchuja ſpěwarjo.

Tſi ſta lět ſo minyło
Wjes tym je, ſo narodžili
Tuczi ſo ſu ſwědkojo
Boži, kotřiž poſwjecžili
Knjeſej dary ſwoje ſu
W ſahorjenym ſpěwanju.

„Jeſuſa ja njepuſcžu, —
„Wjeſelcže ſo wſchitzy wěrn!“
— Reymann ſpěwa ſradoſcžu,
A ſ nim ſjednocženi ſwěrn,
We wěrje a luboſcži
Najkřuciſchjo ſwjafani.

Zeno dwě ſu njedželi
Křjno czi ſo narodžili,
Kotřiž pōſli Knjeſowi
Lud ſu jemu ſhromadžili
Se wſchěch rěczow na ſwěcže,
Sjednocženy we wěrje. —

Khěrluſchet je bohaty
Kiſt, kiž pſches ſchěſcz ſtow je
ſpěwať

Khěrluſchow a horliwy
Na poli tať Božim džełak,
W czaſach lětach žyłego
Knjeſowu czeſcž ſpěwajo.

Spěw: „Eso pſchěcže kſche-
ſczenjo!“ —

Czaſ adventſki ſkicža jeho;
Wodny ſanoſchuje ſo
Rad: „Esei žorlo žadaj wſchego
Sboža, — džečžo luboſne,
Do czeła k nam pōſlane!“

D tať Riſt je wobſchěrnny,
So ſpěw wſchudžom kliczi jeho!
Gerhardtej je podobny,
Kunjež czerpať njeje ſ njeho;
Zola Pawoľ Gerhardt je,
Kiž naſ jima najſlubje.

U.

Pawoľ Gerhardt a jeho khěrluſche.

R 300 lětnemu narodnemu dnjej ſwěrneho ſwědka Knjeſoweho
12. měrza 1907.

Hdyž nalěcžo ſaſo do kraja czehnje a ſahony ſo ſaſo ſelenja
a přeni ptacžk ſaſpěwa, njetraje dołho, dha po nim druhi a tſeczi
ſwob hłōſk klyſchecz dawa a bōrſy nalěcžo ſaſlincža wot luboſneho
ſpěwanja ptacžatkow. Sedyn ſpěwať druheho wubudži a jedyn
wot druheho wuſnje a jedyn khěrluſch pſchězo k nowym khěrluſcham
namabjuje.

Zako běſche reformazija nowe nalěcžo ſa kſchěsczijanſtu žyrtej
pſchinjeſka, jako ſo ſelenjeſche w naſchym wōtznym kraju, da ſwob
hłōſk ſaſklyſchecz — Wittenbergſki ſolobif. Marczin Luther
ſe ſwojimi luboſnymi khěrluſchemi — běſche ſaſpěwať khěrluſchow,
ſtworjet naſchich ewangelſkich khěrluſchow. Po nim pſchińdžechu
druhy njelicženi khěrluſcherjo. Wſchitzy njeběchu ſolobifi, ale
woni ſpěwachu ſ jeneho erta a wutroby, ſ tym wotpohladom, Boha
teho Knjeſa, naſcheho lubeho Sbožnika khwalicž. S nich wuſbēhuje
ſo Pawoľ Gerhardt, kotrehož 300 lětny narodny džeť ſo w tch
dnjach w naſchym žyłym wōtznym kraju ſwjeczi. Duž chžemy k jeho
džakownemu wopomnjeczu lubym cžitarjam w pſchichodnych cžiblach
wopiſanje jeho žiwjenja podamacž.

1. Jeho žiwjenje.

Ssolobif pječa tehdom najrjeńſcho ſpěwa, hdyž jeho nōz
wobdawa. Wodnjo, hdyž ſlōncžko ſwěczi, wón mjelczi; ale hdyž
wjeczor pſchińdže, w křlch ſwob khěrluſch ſaſlincžecz dawa; a hdyž
ſo poľna cžma na ſemju lēha, potom jeho khěrluſch tať ſlōdko a
rjenje do nozy won kliczi. Nēhdy běſche cžemna nōz, cžaſ naj-
czežſcheje ſrudoby bē ſa naſch wōtznym kraj pſchiſchol, cžaſ 30 lēt-
neje wōjny, hdyž ſo ſhnojo naſcheho luda morjachu, mēſta a wſy
ſo wupuſcžachu a wſcho ſdobne a dobre ſo podteptowawſche. W tym
cžaſu běſche živy a ſpěwawſche ſwoje khěrluſche Pawoľ Gerhardt
a runje dolež běſche w ſlym cžaſu jeho wutroba tať tyſchena a
ſrudoba na ſlōmo kēžbowacž a nuſa proſyčž wucžitej, je wón tať
hnucže a nutrne ſo modliť a ſpěwať.

Pawoľ Gerhardt je rodženy ſe Salkſeje. Jeho narodne
mēſtačžo je Gräfenhainichen, hrjedž Halle a Wittenberga. Tamna
krajina hač do lěta 1815 k Salkſkej kluſcheſche, nētko je Pruſka.
Tam ſo khěrluſchet 12. měrza 1607 jako ſhyn mēſchcžanoſty
Khrystiana Gerhardta narodži. Jeho maczeńny džeđ běſche dwōrſki
předať Dōbler w Draždžanach. Macž wodžeſche wocžehjenje
ſwojeho ſhyna. Džeſcžowa myſl běſche hižom ſahe na wěcne
ſložena. Pawoľ Gerhardt běſche 12 lět ſtary, hdyž ſo
30 lětna wōjna ſapocža; 15 lět ſtary pſchińdže na wyſoku ſchulu, a
to na krajnu ſchulu do Grimmy. Tam běſche wón 5 lět a dobry
ſałožť ſwojeje wucženoſcže položi. Ale tež czežke cžaſy je tam
pſchětracž dyrbať. W Grimmje tehdom mōr wudhri a wuſnu
ſrudobu do mēſta pſchinjeſe.

(Pſchichodnje dale.)

R 300 lětnym Pawoľa Gerhardtowym narodninam

— 12. III. 1907. —

Hłōſk (320): Khwal Boha, moja duſcha! —
Nētk, kſchěsczijenjo, khwalmy!
Džeť ſeſkhađžať nam wažny je;
Njech džakne klicža pſalmy
Po žyłym mōžnje kſchěscžanſtwje!
Hlej! Pawoľ Gerhardt czehnje
Kaž hwēſda nimo naſ;
Eso mjeno jaſni rjenje
Nam jeho kōždy cžaſ,

U.

Pať s blyščezom wustupuje
 Saß' nakraſniſchim ſam,
 Sdyž džeń ſo woſpjetuje
 Soh' tſiſtalětny nam.

Na Božim poli dželal
 Muž Boži najſwěrnjšcho je;
 Wo dżiwach Božich ſpěwał
 Se khěrluſche najrjenjšche;
 Spěw jeho wobſahuje
 Wſcho, ſchtož je na ſwěcze,
 A ſ dobom poſbėhuje
 Eso t horam wěcnoſcze;
 We wěrje ſaloženy
 Muž ſteji njehnuty
 A ſ Duchu ſahorjeny
 Se ſpěwał luboſny:

Ach, porucž Bohu ſwěru
 Eswój pucž a wſchittu ſrudobu
 A wopomú ſ prawej wěru:
 Bóh Wjerſchny knježi na njebju!
 Sdyž tebe ſrudnoſcž tyſchi,
 Broſch jeho ſa pomoz!
 Wón próſtwu twoju ſklyſchi,
 Čži ſwětlo da ſa nóz
 A čže čži junu palmy
 Do twojej' rukow dacž,
 So ſmėjeſch rjane pſalmy
 Po ſrudžbje ſaſpěwacž.

— Tak ſynki haſny jeho
 Eſu dowěrliwje klicžale
 A ſ njepofoja wſcheho
 Som' duſchu t Bohu ſbėhale:
 „Se Bóh, mój pſhecžel, ſa mnje,
 Dha nicžo njerodžu,
 Hač žyly ſwět čže na mnje,
 Sa t Bohu ſdychuju.“ —
 Slaj! „duſcha, poſbėhú wocži
 A teho wohladaj,
 Kotryž ſo ſ rowa wrócži
 A jemu khwalbu praj!“ —

Čžeſč Božu roſnoſchuje
 Wón ſ hloſom hač najjaſniſchim
 Njech ſtwórbu wopíſuje,
 Njech t potajniſtwam dže najhłubſchim;
 Schto doſonjala Boža
 Se luboſcž w Khrystuſu,
 — Na to jom' duch ſo ſloža
 We ſbóžnym horjenju,
 A žórlu ſboža wſcheho
 Se Jeſuſ Khrystuſ ſam,
 A kłónzo miłe jeho
 Na pucžu t njebeſam.

Naſ khěrluſch wodži jeho
 Pſches čžaſny lěta žyłego,
 A měr a radoſcž ſ njeho
 Tež džeń a džeń nam ſkicža ſo
 Njech ſpěwa wo pſchichodže
 Wón kraſnje Knjeſowym,

Njech klicži wo narodže
 Tam w žlobje khudobnym,
 Njech na Golgatha ſtaji
 Pod kſchiž naſ Knjeſowu,
 Njech ſ wyſtanjom nam praji,
 So žiwi w Knjeſu ſmy. —

Duž khwalbu Bohu prajcže
 Nětk, kſheſcžijenjo, džaſowni!
 A ſ hloſom ſaſpěwajcže,
 Raž Gerhardt, wjeſeli
 Wo Božim ſkutkowanju
 Tu wobſrjedž čžaſnoſcže,
 So t Božom' ſpodobanju
 Čžěr waſcha t njebju dže! —
 Njech ſachodnoſcž ſo minje,
 Nam ſbóžnoſcž wěſta je,
 Njech na ſwěcze wſcho ſhinje,
 — Bóh luboſcž woſtanje! —

U.

Jan Kepler.

Pſchirodoſpytnik Jan Kepler ma w ſtarym a nowym čžaſu mało wučzenych ſwojeho runjecža. Wón ſluſcha t tym wyſkoko-
 wobdarjenty mužam, kotrychž Bóh ſwětej taſ-rjez jako woſbebite
 džiwy jeno ſ rěbka wobradžuje. Ale pſchi tym bėſche wón pobožny
 ewangelſki kſheſcžijan. Zało buch wokoło lěta 1600 awſtriſkžy
 Lutheranarjo čžežto pſheſcžėhani, piſaſche Kepler jenemu, kotryž
 bėſche ſo Jeſuitam pſchiſamknyl: „Dyrbju we Schtyrſkej woſtač
 abo dyrbju ju wopuſchčicž? Sa čžu čži myſle ſwojeje wutrobny
 ſjewicž. Nad čžimž ſo ty ſnano wjeſeliſch, to dyrbi mje hač
 najhłubſcho ſrudžicž. Sa ſym kſheſcžijan. Augſburgſtemu wěru-
 wuſnacžu buch ja wutrobne pſchithileny pſhes roſwucžowanje
 ſtarſheju, pſhes huſto roſpominane pſchicžiny a we wſchėdnyh
 bėdženju ſe ſpytowanjemi; tule konfeſſiju ja twjerdže dđeržu. Rudacž
 njeſkym nawuknyl. Nabožne naležnoſcže ja lohkomyſlnje nje-
 wobhladuju, teho dla tež wo Božej ſlužbje a wužiwanju ſakra-
 mentow khutnje myſlu“.

Jenemu druhemu wón piſaſche: „Sa njebudžich wěrił, ſo je
 to tať kłódke, ſa nabožinu a čžeſč Jeſom Khrysta ſ małej woſadu
 bratrow ſchodu a nječžeſč čžėpicž, domy, role, pſhecželow a
 wótcžinu wopuſchčicž. Roſcže pſchi martraſtweje a ſhubjenju
 žiwjenja radoſcž ſ horjom, dha je tež lohko, ſa nabožinu wu-
 mrjecž“.

Eſwoje wulke dželu, „harmonija ſwěta“, wón ſe ſlėdowazej
 modlitwu ſkónčža: „Mi hiſcže ſawoſtawa, ſo ſkónčnje wocži a
 ruzny wot dopoſaſneje taſle t njebeſam poſbėhuju a ſo t Wótzej
 ſwětku nutrnje a poſornje modli. D kiž ty ſe ſwětkom pſchirody
 w naſ žedjenje po ſwětku hnady ſbudžuješch, ſo by naſ ſ nim
 do ſwětku kraſnoſcže pſheſadžił, ja ſo čži džaſuju, Knježe a
 ſtworicželo, ſo ſy mje ſwjeſelił ſe ſwojeje ſtwórbu, jako ſo ſrado-
 wach nad ſkutkami twojeju rukow. Slej, tule ſym dželu ſwojeho
 powoľanja doſonjał, ſ tať wjele duchamozu, jako ſy mi dał; ja
 ſym ſlawu twojich ſkutkow čžlowjeſam woſjewił, kotſiž budža tele
 dopoſaſma čžitacž, tať mnoho, hač móžeſche mój wobmjeſowany
 duch wot twojeje njeſkónčnoſcže ſapſchijecž. Moja duſcha pytaſche
 tať wěrnje hačžamóžno myſlicž. Eſym-li ja w hrėchach rodženy a
 wotroſcženy čžėrw něſchto pſchednjėſł, ſchtož je tebe nje-doſtojne,
 dha mje ty wucž, ſo bych to porjedžił; buch-li ſ wobdžiwajomnej
 rjanocžu twojich ſkutkow do wuſkoſcže ſawjedženy, abo ſym-li
 ſamſnu čžeſč pola čžlowjeſow pytať ſ doſonjenjem dželu, kotrež je

twojej czejci postajene, dha mi to hnadnje a šmilnje wodaj; šlónčnje wobradź mi hnadu, so tole džělo twojej šhwalbje a šbožu duschow šluži a ženje nješchodži.“

F.

Hudźba.

Ty wodźiš mje na hona jašne,
Čžěr ludapróšdnu, čžichomnu,
A moje pschecza, šony krašne
Šso šwěcza tebi we wóczku.

Mječ šwět mje tyšči, pschepóšnawa,
Ty wěšch, šchto pjelni wutrobu;
Wšchaf twoja rěč mi wěštosč dawa,
So šnajesč radosč, štyšnotu.

A šym ja pschischol šhudy k tebi,
Tu nabych drohich kublow došč:
Šlej, pokoj dusche dohych šebi,
Wóz ša horjo a šbožownosč!

K. A. Fiedleř.

Pawol Gerhardt w šerbskich špěwarškich.

Pawol Gerhardt, kiž bě po Dr. Lutheru najwjetšči šhěrlušchěr našcheje ewangelišchej zyrkwoje, je se šwójimi krašnymi šhěrlušchemi tež w našchich šerbskich špěwarškich k 22 čžišklami w dobrych pscheložkach, šo originalam pschirunowaznych, hódnje šastupjenty. Šo šapšu tychle pscheložkow, nam wot našcheho lubeho šerbskeho krajana k. šararja Š. Bróški w Žitawje dobročžiwje pschipóšlanym, šu to šlědowaze čžiškla: 2. 3. 17. 54. 80. 89. 90. 102. 131. 133. 232. 234. 294. 352. 363. 466. 530. 536. 567. 602. 613. 652. — Dwaj hacž dotal hišchče njepšcheloženaj Gerhardtowaj šhěrlušchěj k. šarar Bróška k šžiwanej na 300lětnje Gerhardtowe narodniny w pscheložkomaj ša našch njedželšči čžapopiš luboščiwje pschida. Šrěni „Šchtož twój Bóh chze“ woczšichčachmy tydženja, drubi „Mjetyšch šo“ podamy w bližšich čžiškle.

F.

Čłowjek myšli, Bóh wodži.

(Šofracžowanje.)

Šsobotu psched šermušchu džěšche po pucžu k měšta do Dolkež čžrjódka ludži: muž a žona, šhjo hólzy a jena hólza. Male brěmjeschka abo mēchi na šhribjecze njeshchchu. Šrěni džěšche muž k bēkej šhileněj hłowu. Wón drje bē šchtyrzeczi lēt štary, ale mēšche napohlad, jako by šchēdžiwž wot 70 lēt był. Woczi bēšchtej k šemi wobrocženej a na šhjo šo šepjerajo wón jara pomaku džěšche. Wš scze jeho hižom přjedy widželi štroweho, čžerstweho a mózneho; nētš pak tu wón dže šhileny, poniženy, wošlabujeny. Šeli šo šo praschecze, šchto to je, dha wam wotmolwju: to je Čžornakež Šētr. Wš drje prajicze, šo to wěrnje njeje! To džě bē muž k wuhlocžornymi wložami, jako psched pol lētom přjecž čžehnišche; jeho podoba bē runa kaž šchmrēcžl a k jeho woczow šo dobra nadžija šwěcžesche. A tola to nišchto drubi njeje, dnžli mlynkež mišchtr. Ša nim džěšchtej mlynkowa a Šarža, kotrejž najmlódscheho hólza ša ruku wjedžišchtej. Wšonej blēdej wonhladašchtej, ale tola džěšchtej tón šrudny pucž do šwojeje wšy, k kotrejž bēšchtej k nanom wuczahnyłoj, se wšchēm podaczom do Božej wole, a jako byšchtej šo dopomniłoj, šo šmy wšchitzy zušnižy a podróžnižy na šemi a šo žaneho wobštajneho měšta tudy nimamy.

Še žonomaj pak džěšchtaj dwaj hólzaj w šchěrnymaj pifešchomaj a se šchērofimaj šhobufomaj, a wokoło njeju škafasche k wješchymi šrocžalkami maly Ami, jako by prajicž chžyl: ja šo wješelu, šo po wutratej nušy šašo dom pschindu.

To bē šrudne pucžowanje, kotrejž tuczi šedmjo tudy džeržachy. Še to pak džiw, šo Čžornakež mišchtr tak pokhileny dže a šo šu šo jeho wložy w šrótkim šbēlile? Wón bē k dobrej nadžiju šwoju narodnu wješ a šwój wótžny kraj wopuschčžil, šo by druhdže šwoje šbože špštal, a nētš šo wón tudy wróczi, ničžo njepštajoj, hacž jeno mērne mēštacžko, hđžez by mohł wotpocžowacz. Wón bē jako bohatty a šamožity muž wuczahnył, a nētš tu šašo pschindže šhudy jako prošchēr. Ničžo wón wot wšcheho, šchtož bē šobu wšal, njebē šhował, šhiba jenož a jenicžzy šufnju, kotruž mēšesche na žiwocze. Wšchitko druhe bē we hłubinje morja potepjene a pohrjebane. Wón ničžo njemēšesche wot teho, šchtož bē přjedy mēł, a nišoho wjazy, kiž by jemu pomhacz mohł. Ničžo? nišoho? Njemēšesche wón šwojich lubych hišchče wšchitkich, žonu a džěczi, kotrychž bē jemu Bóh šwarnował? Njemēšesche wón hišchče šwojeho Boha, kotryž nišoho njewopuschčži? Njemēšesche wón šwojeho Šbóžnika Šhryštuša Šesufa, kiž je šam hórki šhelich pił a je šroschtač wšchitkich šrudnych duschow? Šaj, mlynkež mišchtr wróczi šo do šwojeje narodneje wšy, šhudyšči na šwonkownych kublach hacž bē k njeje šchol, ale wšele bohattyšči na šnutškonnych čžłowjeku.

Šako wón k tymi druhimi k čžolma, na kotrymž bēchu šo wot šdžje, do morja šo ponórzajeje, wumohli, na brjoh pola Šurhafena wštupi, bē wón wšchitko, šchtož wot šwēta mēšesche, šhubil. Ale tam štejesche wšele ludži, kotryž na nich čžalachu a šo jim k pomozu bližachy. Mješ nimi bē šchēdžiwž k bēkej hłowu, kiž k Čžornakež Šētrej štupi a jemu ruku škicžo prajesche: „Špomitče na Šioba! Tón je wjazy šhubil hacž wš; ale wón tola rjekny: tón Šnjes je jo dał, tón Šnjes je jo wšal, mjeno teho Šnjesa budž šhwalene; pošbēhčze myšl a wutrobu k Bohu; wēra do njeho je šchēščžana šhjo, hdyž w čžēmnyh dole šhodži; šnjescze Bože dopušchčženje se šchēšpliwosčžu; wón je waš ponižował, wón móže waš šašo powšchicž; porucžče šo temu Šnjesej a mēšče nadžiju k njemu, wón budže wšchitko derje čžinicž.“

To bē hłuboko pokhilenemu mlynkej, jako by Šnjewy jandžel k njemu rěčžal. Še šłowa šo jemu kaž njebjēšči woliš do šrudneje dusche ližachy. Šeho hordosč bē šlamana, wón pošna, šo je Bóh jeho domapštal a šo je chžyl jeho duschu wot wšcheye njecžiščosče šahojicž.

(Ššchichodnje šlónčženje.)

Wšchelake k bliska a k daloka.

— Šaždženu njedželu šnjes kandidat Šapleř k Budyščina duchownu šwjecžišnu dosta jako duschompaschty Šupjanskeje wšpady psches šnjesa tajneho zyrkwinskeho radžicžela Meiera. Ššwjatocžnosč mēšesche šo w přnim nēmškim šemschenju a bēšchtaj pschi šwjatocžnosčzi pódla šnjes šarar Ššyřora k Minakala a šnjes pomozny duchowny Uhlmann k Mōckerna. W šerbskim šemschenju noweho duschompaschtrja šnjes šarar Ššyřora pschedštaji. Nowy šnjes duchowny nētš hišchče w štarym šarškim šwarjenju bydli a da-li Bóh w lēče do šotwarjeneje rjaneje nowoje šary šacžehnje. Bóh žohnuj noweho mlódeho šerbskeho duschompaschtrja.

Š rospominanju.

Šeno wudžeržaze džělo šmē šo wušpēcha nadžecž.

* * *

Šchtož jeno čžini, šchtož chze, tón čžini husto, šchtož njedhribi.